

Dragica Potočnjak

**HRUP,
KI GA POVZROČAJO ŽIVALI,
JE NEZNOSEN**

fiktivna drama, zasnovana po resničnem dogodku

Nastopajo:živi:**ARMIN** - 16 let**AZRA** - njegova babica**PSIHATER****VOJAK 1****VOJAK 2****POLICAJ 1****POLICAJ 2****SOSEDA****MOŠKI SREDNJIH LET****MOŠKI****ŽENSKA****MLAJŠA ŽENSKA****STAREJŠA ŽENSKA****MOŠKI Z VREČKO****MLADA GOSPODIČNA****ČEDNI MLADENIČ****KLOŠAR 1****KLOŠARKA****KLOŠAR 2****PAZNIK****LJUDJE**mrtvi:**MAMA****OČE****ALISA** - Arminova mlajša sestra**EROL** - Arminov mlajši brat**LANA** - Arminova starejša sestra

Armin je mentalno retardiran in avtist, ki tudi ne zna govoriti. Oglašča se s čudnimi glasovi. Babici se zdi, da ga razume.

(Vloge od Psihiatra do Paznika so napisane tako, da en igralec igra najmanj dve vlogi.)

Zgodilo se je včeraj - dogaja se danes - nekje ...

1. prizor

*(Tema, daleč nekje streljanje, ki prihaja bliže, kriki, streljanje, kriki. Tišina. Počasi luč. Pred nami - dvorišče, v ozadju se sluti hiša v plamenih, dim. Večer, tik pred nočjo, plameni osvetljujejo prizorišče, ki deluje skoraj nerealno, sence, dim, čudna tišina. Ko se dim malce razkadi, opazimo vse naokrog razmetana trupla, Arminovi sorodniki, razen babice ležijo mrtvi. Nekje iz strani - čuden glas, čuden jok, stok. **ARMIN** se plazi med mrtvim očetom in materjo in ju poskuša premakniti, se stiska k njima. Zelo je prestrašen in ves iz sebe. Utihne, ko se iz teme pojavi **VOJAK 1**, ki pred seboj poriva jokajočo in krvavo babico **AZRO**. Vojak 1 je kot **VOJAK 2** oblečen v nekakšno čudno uniformo, na pol vojaško, na pol civilno obleko. Azra zagleda vnuka in zakliče njegovo ime, hoče steči k njemu ter mrtvecem, vendar jo **VOJAK 1** ustavi. Armin se ne odzove na Azrin klic, trupli očeta in matere je uspel privleči na kup in sedaj vleče k njima še Alisino truplo.)*

VOJAK 1 *(Azri, ki jo stiska za vrat):* Kje so ostali, kam si jih skrila, prasica?!

(Azra joče.)

Hočeš crknit? Prasica! Kaj bo pa on?

(Pokaže na Armina.)

Še riti si ne zna obrisat. Hočeš, da bo hodil posran po svetu?

(Jo vleče za lase, brca.)

Pizda, a res hočeš, da ti razsujem možgane? Ostali, kje so?
Govori, če ti rečem!

(Jo brca. Armin medtem vleče Erolovo truplo na kup.)

AZRA: Pred tremi dnevi so ... so ... Sem vam že rekla!

(Pride Vojak 2, v roki ima voki- toki. Se pogovarja z nekom na oni strani. Vojak 1 vrže Azro po tleh, stopi k Arminu, ga opazuje.)

VOJAK 2: Ja, razumem, šef! Takoj. Seveda..., ja, super gori, ne, niti sledu Ne, brez skrbi, čisto nič ne bo ostalo, brez skrbi, šef!

(Zakliče Vojaku 1.)

Končaj! Hitro, umik, čez pet minut umik, daj, daj!

(Spet v voki –toki.)

Ja, sprejeto šef! Pet minut, največ, ja!

(Izklopi. Vojaku 1.)

Kaj se zajebavaš? Vrzi jih v ogenj! Pička, samo nekaj zlatnine sem našel. Šef bo popizdil. Si jim vse pobral? Tudi ure?

VOJAK 1: Ja, ampak trije manjkajo.

VOJAK 2: Ne skrbi, Bato jih je prestregel. Nisi slišal, kako so vreščali, ko jih je metal v ogenj? Babnico sva seveda ... hop, hop, hop ...

AZRA *(krik)*: Ajša, Ajša ..., o dete moje ...Mevlud, Mevlud, kje si ... Ajšaaaa...?

VOJAK 1 *(pokaže na Azro)*: Utišaj vraga! Šef je rekel - kompletno počistit, vse! Nič ne sme ostat, niti sledu!

AZRA: Ne. Ne, neeeeeee ...!

VOJAK 2 *(pokaže na Azro)*: Ubij hudiča!

VOJAK 1: Ti jo daj!

(Se gledata. Azra se vrže na Armina, ga objema. Armin jo vleče na kup k ostalim.)

VOJAK 2: Stare prasice se bojiš?!

VOJAK 1: Ne, ampak ...

VOJAK 2: Nič ampak! Jaz bom še enkrat pregledal ...! Akcija, akcija!

(Hoče oditi, se obrne.)

Malega pusti, še A ne zna reči!

(Smeh. Odide. Armin in Azra ležita na kupu mrtvecev.)

VOJAK 1: Dvigni se, stara. Si slišala? Hitro, hitro. Dvigni se ... *(tišje)* in beži, beži ...

(Začne vleči truplo Arminove mame proti ognju. Azra in Armin jo vlečeta nazaj.)

AZRA: Ne boš, ne, ne, ne ..., Aida moja, Aida ...!

(Objema truplo mrtve hčerke.)

VOJAK 1: Rekel sem ti ...! Ne štekaš? Kaj bo mali sam? Zadnjič ti ... Me res moraš zajebavat?!

(Potegne revolver, ustrelj. Azra pade.)

Pička vam ..., da vam pička! Pejte u ..., vsi u ...! Vsak drek moram pucat namesto njega, vse sam, vsak zafukan drek! Vedno stisne rep med noge.

(Vleče truplo Arminove matere. Armin se oklene njenih nog, se oglašja na svoj način.)

Stran, pojdi stran ... Razumeš? Stran, če ti rečem ...! Idiot zarukan!

(Vojak 1 potegne truplo Arminove matere iz njegovega objema, potem jo dvigne in izgine z njo v dimu. V Arminovih rokah ostanejo mamini čevlji, ki jih stiska k sebi. Babica Azra leži nepremična na tleh. Vojak 1 se vrne po očetovo truplo, Armin mu je že sezul čevlje. Zdaj ima že dva para, stiska ju k sebi. Vojak 1 to opazi.)

Kaj delaš? Saj ne veš, kaj delaš ...

(Vleče truplo proti ognju.)

Pa je res idiot!

(Azra se vleče stran, tiho pokliče Armina, ki zdaj sezuva Aliso in se ne odzove. Vojak 1 se vrne.)

Ja, ja, da ne bojo čevlji zgoreli, priden!

(Priteče Vojak 2. Vojak 1 dvigne na pol slečeno Alisino truplo.)

VOJAK 2: Kaj mečkaš, pička ..., šef bo ...! U, u, kakšni joški ...

(Medtem, ko jih "mečka", s trupla strga še verižico in jo da v žep.)

VOJAK 2: Madona, kakšni joški! Še enkrat bi jo!

VOJAK 1: Škoda, da je nisva pustila še malo živet, lahko bi jo skrila.

VOJAK 2: Šef je rekel do konca počistit!

VOJAK 1: Sanjal jo bom.

VOJAK 2: Tu jo imaš, ampak hitro.

VOJAK 1: Si nor?!

VOJAK 2 (*smeh*): Je še topla. Hitro, hlače dol in gremo, alo, alo ..., te bom slikal!

VOJAK 1: Nekrofil zajeban! Samo takrat postaneš pogumen, ko je že vsega konec.

VOJAK 2: Že nekaj časa te opazujem!

(Vojak 1 odnese Alisino truplo, Vojak 2 pograbi Erolovo truplo, ki ga je Armin pred tem tudi že sezul in ga odnese v ogenj. Armin sezuva Lano. Azra je medtem že izginila. Vojak 1 se vrne po Lanino truplo in ga odnese. Vojak 2 se vrne.)

VOJAK 2: Nekaj imajo te pičke, nekaj, kar naše nimajo. Človek dobi apetit.
Staro coprnico si ...?

(Vojak 1 se zmede.)

VOJAK 1: Njo sem najprej. Zdaj je že lepo pečena, samo malo trda za žvečit.

VOJAK 2: Ne zajebavaj!

VOJAK 1: Nisi rekel, da si lačen?

VOJAK 2: Gobec ti bom razbil, ne samo da ne boš več sral z njim, tudi žrl več ne boš! Razumeš?

VOJAK 1: O.K., O.K. stari, ti pa res ne razumeš zajebancije.

VOJAK 2: Jebi ti sebe u gobec, jebi se ... kakor hočeš, se jebi!
Več kot deset minut ... Šef bo znorel! Premik, premik!

VOJAK 1 (*Arminu*): Ne jokaj, se ne splača, veš.

(Seže v žep in mu ponudi čokolade. Armin, ki se tiho "pogovarja" s čevlji, ga ne pogleda. Čokolada obleži na tleh.)

VOJAK 2: U, je razvajen! Uživaj mali, zdaj ti vsaj ne bo noben težil!

(Izgineta.)

VOJAK 1 (*iz ozadja*): Kaj bo pa s čevlji?!

(Armin ostane sam sredi odra, pred njim »prazni« čevlji, ki jim nekaj vneta razlaga.

Zatemnitev.)

2. prizor

*(Minilo je leto dni. Psihiatrična ambulanta. Miza, na eni strani sedi **PSIHIATER**, na drugi babica **AZRA** in **ARMIN**. Armin je zadovoljen in miren, v naročju drži veliko črno plastično vrečko, kakršne ponavadi uporabljamo za smeti. Azra in doktor govorita precej glasno, padata drug drugemu v besedo.)*

AZRA: Ne smete reči - ne. Ne smete, greh bi bil, gospod doktor.

PSIHIATER: Ljuba gospa, morate razumet ...

AZRA: Vse je treba plačat, vem, ko bo Armin kaj zaslužil ...

PSIHIATER: Ne, gospa, sem vam že rekel, problem je, ker je dečko ...

(Armin vstane in naredi nekaj korakov po ambulanti. Vrečke ne spušča iz rok. Azra izsiljuje z jokom.)

AZRA: Edini, ki je še ostal, razen mene. Sama ne vem, kako sem preživela. Božja previdnost, da mali ne bi ostal sam... Zato sva prišla k vam ...

PSIHIATER: Vem, gospa, ste mi že trikrat vse razložili.

AZRA: Morate ga naučit govorit. Vsaj toliko, da si bo našel ženo, vseeno kakšno, samo da bo poštena, da bo imel otroke z njo ... Vsaj toliko ga naučite, da bo lahko ceste pometal. Daj Bog, da bi kdaj dočakala ta dan! Hvaležni vam bojo njegovi otroci in njihovih otrok otroci.

PSIHIATER: Ampak Armin je ...!

(Armin sedi na tleh in vneto »razlaga« čevljem v svojem posebnem jeziku.)

AZRA: Zadnje upanje za naš rod!

PSIHIATER: Recite mu, naj pospravi. Čevlji so ... blatni.

AZRA: Veliko hudega so dali skoz.

PSIHIATER: Zelo so blatni.

AZRA: Za ene blato, za druge zlato.

PSIHIATER: Ne vem, če ...

AZRA (*poboža vnuka*): Vse razume, samo govorit ne zna.

PSIHIATER: Vaš vnuk je, kako bi rekel ... prizadet.

AZRA: Zelo.

PSIHIATER: Morilci so natančno vedeli, zakaj so ga pustili živeti.

AZRA: Naslednji dan nas sigurno ne bi več našli. Enkrat sem že bežala, v drugi vojni, zato vem ..., zato zdaj nisem mogla kar tako zapret vrat za sabo ... Lahko se zgodi, da se ne vrneš več domov.

PSIHIATER: Kar ste doživeli, presega vse okvire dožemanja. A včasih nam ne preostane drugega kot to sprejeti. Poskusite sprejeti, da ...

AZRA: Ubili so tri moje sinove, dve hčerki, tri snahe, dva zeta, devet vnukov. Na najbolj zverinski način so ubili devetnajst, prav ste slišali devetnajst mojih otrok! Deset odraslih in devet otrok! In jaz naj to sprejemem? Nekdo se je odločil, da bo mojo družino izbrisal z zemljevida sveta ..., ker je bila pač vojna, ker smo nekomu stopili na žulj, ker imamo temne, namesto svetlih las ... Ker jemo kravo namesto svinje, ker na drugačen način pogledamo v nebo, ker ... In naj že enkrat razumem in neham jokati, ker zdaj ni več čas za to, ker zdaj je pač mir in moram dat mir, ker ... Mene ni noben vprašal - ne za vojno ne za mir! Jaz si ju nisem izmislila ...

PSIHIATER: Zelo dobro vas razumem ... Ampak ... Poglejte vendar - kaj dela.

AZRA: Kaj?

PSIHIATER: Pogovarja se ... S čevlji se pogovarja.

AZRA: Hočete reč, da že govori?

PSIHIATER: Dobro veste, kaj hočem reč. Pomagam lahko samo vam.

AZRA: Jaz vas ne rabim, hvala bogu.

PSIHIATER: Ob primerih, kot je vaš vnuk, je medicina zaenkrat še nemočna.

(Azra pospravlja čevlje v vrečko. Armin se od nekaterih še posebej toplo poslavlja.)

AZRA: Kdo pa pravi, da je samo moj narod preklet?!

PSIHIATER: Prosil bi vas ... Veliko dela imam, nimam časa ...

AZRA: Tako se to začne!

(Psihiater odpre vrata. Azra še kar govori.)

Pazite kakšna zdravila boste predpisovali, pazite kakšne recepte boste predpisovali ...!

PSIHIATER: Če se ob teh besedah počutite bolje, sva vseeno dosegla nek namen. Na svidenje.

(Doktor zapre vrata za Azro, Armin je še notri, vendar ga ne opazi. Ko se malce pomiri, se počasi obrne, Armin s svojo vrečko s čevlji stoji pred njim. Dolgo se gledata. Doktor ga hoče pobožati po laseh. Armin ga ugrizne. Josip že stegne roko, da bi ga udaril, ko Azra, ki je medtem odprla vrata, pokliče vnuka.)

AZRA: Pridi.

(Zatemnitev.)

3. prizor

(Modro oranžni občutek neskončnosti, veter, glasba. ARMIN stoji pred nami, na sredini odra, oči si pokriva z rokami in počasi šteje. Zadaj za njim se skriva njegova sestra ALISA. Alisa je v obleki iz 1. prizora, zelo bleda v obraz, umazana, krvava. Vsi "mrtvi" so videti kot v 1. prizoru.)

ARMIN: Ena, dve, tri, štiri, pet, šest, sedem, osem, devet, deset! Jaz grem!

(Počasi pogleda nokrog, razmišlja, v katero smer bi stopil. Ne opazi Alise, ki je skrita za njim. Nenadoma se Alisa dvigne in se "pofočka". "Pofočk" je imaginaren, kar v zraku, vendar za vse na istem mestu!)

ALISA: En, dva, tri - jaz!

ARMIN: Spet goljufaš!

ALISA: Ne pa ne!

ARMIN: Ja pa ja!

ALISA *(na glas zašepeta)*: Če mi daš čokolado, ti povem, kje sta mama in oče.

(Armin okleva, potem potegne iz žepa še zmeraj celo čokolado, ki mu jo je v 1. prizoru dal Vojak 1. Alisa jo ima že v rokah, ko se Armin premisli in jo grobo spuli nazaj.)

ALISA: Prav, pa ju ne boš našel!

ARMIN: Ja, pa ju bom!

(In steče z odra. Alisa še malo oprezuje za njim, potem pa tiho pokliče.)

ALISA: Mama, mama ..., oče!

(Na različnih koncih pomolita glavi na oder. Alisa jima pokaže, da je zrak čist.)

Hitro, hitro!

(Armin priteče nazaj, zagleda očeta in mamo.)

OČE: En, dva, tri - zame!

ALISA: Bravo, bravo!

(Mama se spotakne in pade. Armin jo pobere, ko teče mimo nje, a jo še zmeraj prehit.)

ARMIN: En, dva, tri - mama!

MAMA: O, moje stare kosti!

ALISA: Jaz pa vem tudi za ostale!

OČE: Ne smeš povedat.

(Očka ji da bonbon.)

OČE (*Arminu*): Oprosti, ampak nimam več.

ALISA: Saj on ima še celo čokolado.

(Mama se nasloni na očetovo ramo.)

MAMA: Jaz imam za danes dovolj.

ARMIN: Zato, ker mižiš!

MAMA: Ne, ne ...

ARMIN: Samo še eno?

(Alisa zagleda Lano, ki se plazi proti "pofočku", ji pokima, naj počaka.)

ALISA: Kaj pa Erol?

ARMIN: U, pa res!

(In že steče proč. Lana se pofočka.)

LANA: En, dva, tri - zame. (*Alisi*) Hvala.

OČE (*Alisi*): Kdo te je pa učil tako goljufat?

ALISA: Ti. (*smeh*)

OČE: Ti bom jaz dal!

LANA: Jaz se ne grem več.

MAMA: Sva že dve. Ampak Armin bo zelo žalosten.

(Priteče Armin, za njim Erol, vendar je Armin hitrejši.)

ARMIN: En, dva, tri - Erol! En, dva, tri - Erol! Še eno. Kdo miži?

(Iz ozadja kliče babica Azra.)

AZRA: Armin, Armin ...!

ARMIN: Še eno, še eno, hitro, hitro ...!

LANA: Ni šans!

AZRA *(iz ozadja)*: Armin, Armin ... Kosilo!

ARMIN: Prosim, prosim!

MAMA: Hitro, dokler ...

(Mama hitro šteje. Ostali se razletijo na vse strani. V tem hipu pride Azra. Mimo nje teče Lana, si sezuje čevlje, da ostanejo na tleh. Azra vsekakor ne vidi Lane, tudi ostalih ne. Pobere čevlje.)

AZRA *(Arminu)*: Zakaj se delaš, da me ne slišiš?

(Mama je prenehala šteti, Armin se stiska k njej, je ne pusti proč. Azri ni jasno, kaj se gre Armin. Svetloba se spremeni, glasba izgine.)

AZRA: Kaj počneš?

(Mama je odšla, Armin je žalosten, Azra pobere njene čevlje. Potem še očetove, ki so ostali sredi odra.)

Zakaj jih pa razmetavaš vsenaokrog?

(Armin jo nemo gleda.)

Greva, polenta bo mrzla.

(Armin začne nekaj "razlagati".)

Ne zdaj, boš potem ... Armin, greva.

(Armin gleda naokrog.)

Kam si jih skrila?

(Armin steče proč, Azra ga čaka, postaja nervozna, si ogleduje čevlje. Pljune in počisti prah z enega od parov.)

Armin, zdaj je pa dosti!

(Armin se vrne, v rokah zmagoslavno nosi Alisine in Erolove čevlje.)

Si jih našel?

(Azra potegne iz Arminovega žepa plastično vrečko iz 2 prizora. Pospravljata čevlje.)

Samo da si jih spet našel.

(Tiha glasba s pridihom orientalskega melosa. Armin in babica počasi, z roko v roki odhajata z odra. Armin v drugi roki nosi vrečko s čevlji.

Zatemnitev.)

4.prizor

*(Soba z najbolj skromno opravo, postelja je stara železna, bolniška postelja, miza, dva stola. **ARMIN** kleči na tleh, poleg njega je vrečka s čevlji, s kosom lesa drgne, praska po deskah na tleh, vleče črte. Ves čas enako, ves čas v enakomernem ritmu. Očitno ne prvič, saj je že naredil nekakšen vzorec, od daleč podoben "ristancu". Čez čas pride babica **AZRA** in prinese umivalnik z vodo.)*

AZRA: Nehaj, vse si že spraskal! Jaz ne morem tega plačat. Zadnjič ti rečem!

(Armin nekaj gode, se ne zmeni zanjo.)

Umit! Slišiš? Nič ne ubogaš. Kaj bosta pa mamica in očka rekla? Saj veš, da naju gledata. Zelo bosta žalostna. Daj mi to reč, slišiš, Armin?!

(Se ruvata, babica pade. Armin je ne pogleda, boža palico oziroma kos lesa, kot da ga tolaži. Mu šepeta. Azra na tleh.)

Namesto da bi ubogal, namesto da bi se učil ... Vse po svoje! Še predobro vem, kako si pameten, ampak len. Samo len si, to je. In tvoji starši, ki so nasedli tem bedastim dohtarjem! Zdaj bi že zdavnaj govoril. Naredil bi šolo, ne pa da se moram jaz na stara leta takole matrat s tabo.

(Babica se dvigne, ko zagleda Armina, ki preži nanjo s palico v roki. Armin se trese.)

Ne po glavi babice! Sem ti že tisočkrat rekla, da se ne grem več vojne. Vrzi to stran! Armin? Poglej, kaj delaš z mano. Samo poglej, kakšno koleno imam, kako mi teče kri. Zakaj ne slišiš? Kako naj ti razložim? Armin ... Armin ..? Poglej. Poglej ...

(Azra zahlipa. Potem mu potegne palico iz rok in jo prelomi.)

Kdo bo koga ubogal, jaz tebe ali ti mene?!

(Armin udriha po Azri, ki se mu umika. Ko pograbi vrečko s čevlji, se Armin v hipu ustavi.)

Če boš še kdaj udaril svojo babico, ti jih bom vzela, da jih ne boš nikdar več videl. Me razumeš, Armin, razumeš to?

(Dolga tišina. Armin se vrže na posteljo, hlipa in stoka. Azra se mu počasi približa, ga vzame v naročje, ga boža, mu šepeta ter mu nežno zapoje. Armin se počasi umirja, se je oklene.)

Saj sem tako vesela, ker te imam. Vse bo še dobro, boš videl. Gotovo je še kdo preživel. Samo verjet morava. Pa kaj, če je hiša zgorela.

(Azra začne slačiti Armina, ki se nič več ne brani.)

Ti se boš ulegel v travo in boš gledal oblake, po mili volji jih boš lahko gledal. In ... *(dolga tišina)* Lepo, ja ... Še druga roka ... Zdaj si pa priden. Zdaj pa še ... *(mu oblači pižamo)*, še nogico ... Sosega ima tako lepo bundo zate, skoraj novo, boš videl. Dvigni se ..., tako. Novo, da boš najlepši fant v mestu, da bojo punce kar dol padale, ko te bojo videle.

(Arminu to zadnje ni všeč. Azra smeh.)

To se samo tako reče. Če bi kakšna zares padla, bi jo pa pobral, ne? Jasno. No, in ko si boš izbral eno, ji boš kupil kokice. Če imaš punco, Armin, jo moraš imet rajši od sebe, drugače ni nič.

(Armin je vznemirjen, vstane.)

Kaj se spet greš? To ni nič hudega. Vsi imajo punce. Ko si že toliko star, je to normalno. Armin, pridi sem. Tako mora to bit. Armin ... Armin! *(zase)* Kaj sem spet ...? Armin, spat, takoj spat Armin! Armin?!

(Armin vleče obleko s sebe.)

Kaj se greš? Nehaj, takoj ... Nehaj!

(Azra ga spet oblači.)

Kaj ti je danes? Nazaj daj ..., strgal boš, Armin, nehaj, če ti rečem ...!

(Azra silovito zamahne z roko in ga udari. Armin se potopi v svojo odsotnost.)

Oprosti, oprosti, nisem hotela, oprosti, ne bi smela ...

(Ga boža in stiska k sebi.)

Zatemnitev.)

5. prizor

(Zunaj pred hišo. Modro oranžni občutek neskončnosti. Veter, glasba. ARMIN in MRTVI SESTRI, sedijo na pol slečeni v krogu, okrog njih razmetana obleka. Obrnjeni so eden proti drugemu in se igrajo z vžigalicami. Kdor potegne najmanjšo vžigalico, mora za kazen sleči kos obleke. Ubogi Armin je že skoraj slečen, zdaj si slači spodnjo majico, sestri uživata.)

ARMIN: Meni to ni všeč.

ALISA: Zelo si luštkan.

LANA: Brez veze, da ti je nerodno.

ARMIN: Nehaj.

ALISA: Vau, kakšne dlake!

ARMIN: Ne me cukat!

LANA (*Alisi*): Pusti ga, ves čas ga nekaj ... Hitro še eno.

ARMIN: Ne.

LANA: Samo še eno!

ALISA: Dve.

(Spet igrajo. Armin spet izgubi. Alisa in Lana se smejeta.)

ARMIN: Goljufata, goljufata.

LANA: Nič ne ... Hlače dol, hlače ..., hlačice ...

ARMIN : Mama, mama ...!

(Alisa mu zamaši usta, obe se vržeta nanj, ga žgečkata. Armin se na vse pretege brani.)

LANA: Nehaj, pacek.

ARMIN: Vidve sta packi ... Mama...!

ALISA: Ti si nor. A ti je tole všeč? Pa tole ...?

ARMIN: Ne, ne ... Mama ...

LANA: Če se ti ne greš, se pa midve tudi nogometa ne bova šli.

ALISA: Ja, itak!

ARMIN: To sploh ni igra, vidve sta si kar nekaj izmislili.

LANA: Super je. *(Alisi)* Potegniva mu jih ... Dol ...

(Se smejeta, medtem, ko mu vlečeta hlače.)

ARMIN: Ne ... Mama ... Jaz ... Pusti me ...! Mama ... Sovražim vaju!

(Svetloba se počasi spreminja, vetra ni več. Mimo pride SOSEDA. Alisa in Lana pograbitva svoje obleke in stečeta stran. Soseda ju seveda ne vidi. Armin sedi na tleh v spodnjicah in se dotika svojega uda.)

SOSEDA: O ti pacek, da te ni sram! Da te ni sram.

(Armin vleče tudi spodnje hlače dol, sosedga z zanimanjem opazuje.)

Pacek! Spravi ga ..., o si pa razvit. Daj nazaj. Hlače gor. Skrij to ..., to sramoto. Slišiš?

(Zakliče proti hiši.)

Azra, Azra! Tale se ti tukaj spet kaže!

(Zatemnitev.)

6. prizor

*(Soba kot v prizoru 4. **ARMIN** se igra s čevlji mrtvih, v "ristancu", ki ga je označeval v 4. prizoru. Ob tem nekaj enakomerno momlja in precej vztrajno ponavlja določene akcije. Babica Azra izbere en par. Armin se vznemiri.)*

AZRA: Po moje bi ti bili prav Erolovi. Čisto novi so. Pomerila bova, sezuj se. Se boš potem igral naprej. Daj nogo, sem prepričana, da ... Armin! Pomeril boš in ... Spet ne ubogaš!

(Azra se trudi, da bi ga sezula. Armin se ne zmeni zanjo.)

Tvoje že komaj spraviva gor. Že na kilometer daleč se vidi, da so ti premajhni. Krvave žulje imaš, to boli ... Poskusiva ..., no ... Ne moreš več hodit v njih! Vedno si nosil Erolove, tudi tile, ki jih imaš, so njegovi. Prosim te, sinko. Moraš jih obut! Erol bi bil še vesel! Sliši naju, saj sem ti že rekla, da vse vidijo in slišijo.

(Armin vneto razpravlja s sabo.)

Poklicala ga bom. Tiho! Še same sebe ne slišim, če govoriš.

(Azra se zastrmi v strop in zakliče. Armin ima opravka s sabo.)

Erol, Erol! Sine, me slišiš? Jaz sem, babica, ja. V redu, hvala, samo Armin mi včasih nagaja, ja, zelo ... Hotela sem te nekaj vprašat - a ne, da ti nimaš nič proti, če Armin nosi tvoje čevlje? Seveda. Nimaš? Res ne? Saj sem vedela. Naj jih kar pomeri in jih lepo nosi, a ne? Ja, jaz tudi tako pravim!

Daj nogo, hitro ... Si ga slišal? Armin! Dosti je bilo! Ubogaj, takoj dvigni to nogo. Armin!

(Dolga tišina. Azra spet pogleda gor, nadaljuje kar se da glasno in poudarjeno.)

Si še tam, Erol? Izgleda, da te ni slišal. Ja, boš moral še enkrat, bolj na glas. Tisto, kar si prej ... Ampak glasneje, ja. Kaj jaz vem, mogoče je bil zamišljen. Povej, poslušava, oba, ja ... Ne vidiš naju, a ja? Ni problem.

(Azra potegne Armina na drugi konec, pogleda gor.)

Bo zdaj v redu? Zelo si prijazen, hvala, Erol. Pripravljena, ja ..., ti kar povej.

(Armin gleda predse. Azra ga sili, naj pogleda gor. Zaman.)

Če hočeš res kaj slišat, moraš človeku najprej pogledat v oči. Poglej, poglej gor, boš videl Erola.

(Dolga tišina, Armin sede v svoj značilni položaj, objema svoja stopala. Azra vseeno veselo.)

Ja, zdaj sva pa oba slišala! Ni problem vem, da se ti mudi. Se vidimo, ja. Pozdravi še ostale tam v nebesih.

Zdaj pa res ne moreš reči, da ga nisi slišal, ker ... Kaj je spet? Armin! Nehaj s tem! Krvave žulje imaš in teh čevljev ne smeš več obut. Noge si boš uničil. Nimam denarja še za enega dohtarja! Moraš ubogat! Erol je videl, kako grdo se obnašaš, in bo vse povedal mami, dobro veš, kako bo žalostna.

(Azra poišče očetove čevlje.)

Boš tele? Ja, očetovi so še lepši. Poskusiva. Meni je vseeno, samo da si obut. Mogoče so še veliki, ampak če dava malo papirja noter, bojo kot uliti.

(Armin nič. Azra se nenadoma ustavi in z odločno gesto vrže čevlje v Armina.)

Nosi, kar hočeš! Ne boš me več ...! Ne vem, kaj ti bom dala jest, ti pa še usranih čevljev nočeš pomerit!

(Dolga tišina, oba zreta v prazno.)

Bog. Ne razumem, ne razumem ...

(Azra se skrči v joku, Armin strmi v prazno in nekaj momlja. Počasi zatemnitev.)

7. prizor

(Modro oranžni občutek neskončnosti, veter, glasba. "Mrtvi" in ARMIN se na vzorcu, po katerem je Armin v prejšnjem prizoru drgnil kos lesa, igrajo "ristanc" ali z drugimi besedami "Nebesa - pekel". Na postelji leži babica AZRA, oblečena kot v prejšnjem prizoru, s čevlji na nogah. Azra je mrtva, vendar se nihče od prisotnih ne zmeni za to. Popolnoma so okupirani s svojo igro, ki jo očitno igrajo že kdo ve koliko časa, saj delujejo zelo utrujeno. Če kdo na skrivaj počiva, ga Armin odločno dvigne. "Mrtvi" nosijo okrvavljene obleke kot v prvem prizoru. EROL skače po eni nogi, pred seboj poriva košček lesa - palice, s katero se je Armin igral v prejšnjem prizoru. Erol stopi na črto.)

LANA: Stop igra, Erol!

(Erol nadaljuje s skakanjem.)

Na črti si bil.

EROL: Nisem.

LANA: Si! *(Alisi)* A ni bil?

ALISA: Že drugič.

MAMA: Jaz sicer nisem natančno videla, ampak ...

LANA: Na črti je bil! Ko je skočil, je ... *(Erolu.)* Nehaj igrat! *(Alisi.)* Ti jim povej!

ALISA: Če ti pravim, da sem ga videla že prej!

OČE: Dve priči, Erol. Nimaš kaj.

(Erol še kar skače. Armin je zelo nervozen.)

ALISA *(očetu in mami)*: Ustavita ga!

EROL: O.K., O.K. Je itak dolgčas! Že tri dni se igramo samo "nebesa – pekel"! Ne grem se več!

(In zaluča leseni košček daleč stran, mama mu hoče prisoliti zaušnico, oče jo ustavi.)

OČE: Aida, ne. Dogovorili smo se, da ...

MAMA: Seveda, oprosti, oprosti ... *(Zelo prijazno.)* Erol, to se ne dela.

(Alisa ne more skriti veselja. Oče jo okara. Armin medtem steče po leseni košček.)

OČE: Alisica, Alisica.

ALISA: Samo zato, ker izgublja!

EROL: Ni res, če bi zares hotel, bi lahko ...

ALISA: Bi lahko prdnil, to je pa tudi edino, kar znaš.

MAMA: Alisa!

LANA *(Erolu)*: Nimaš šans, vsi smo boljši od tebe. Še oče.

OČE: Zakaj pretiravaš?

(Armin izkoristi prepir in sam nadaljuje igro. Leseni košček si položi na levi nart ter poskakuje po desni nogi.)

EROL: To sploh ni igra za fante!

LANA: Če bi zmagoval, bi pa bila za fante!

MAMA: Rekli smo, da se bomo igrali, torej se bomo igrali. Kam bi pa prišli, če bi vsak delal, kar hoče?

OČE *(smeh)*: V nebesa.

EROL: Mene to res ne zanima.

MAMA *(Erolu)*: Večina odloči, se boš moral navadit. Kdo je na vrsti?

LANA: Jaz!

(Lana zagleda Armina.)

Zdaj pa še ta goljufa!

ALISA: Pa še na sredini je začel. *(Arminu)* Ne moreš začeti na sredini, če še niti enkrat nisi prišel do "nebes".

ARMIN: Ja pa sem, zmeraj sem prišel do "nebes"!

MAMA: Armin, veš, da nima smisla. In zdaj lepo ...

ARMIN: Saj se samo kregate.

LANA (*mami*): Upam, da mu ne boš spet nasedla!

ALISA: Naj dela, kar hoče, vseeno je ves čas v "peklu".

MAMA: Alisa!

(Armin še kar skače.)

LANA (*Arminu*): Ven, če ne te bom jaz!

(Lana ga porine, tako da Armin izgubi ravnotežje in pade.)

MAMA: Lana!

ALISA (*smeh*): Zdaj si pa res v tapravih nebesih!

(Armin se pobira.)

EROL: Že tri dni se igramo eno in isto.

(Lana si leseni košček položi na hrbtišče dlani leve ali desne roke, skače po eni nogi. Prava mojstrica je.)

MAMA: Malo počitka nam moraš privoščiti, Armin.

ARMIN: To ni mogoče!

OČE: Vedno je način.

LANA: Jaz sem že začela, da ne bi potem spet ...!

MAMA (*Arminu*): Ne bomo odšli, ne boj se. Samo, da za hip sedem in odpočijem te težke noge...

(Hoče sestri, Armin jo dvigne.)

ARMIN: Ne in ne!

MAMA: Ne bom zaspala, ne boj se.

LANA: Kar zahtevaš od nas, je res surovo.

OČE: Ne boj se Armin, nikdar te ne bomo zapustili, nikdar.

VSI (*skoraj v en glas*): Nikdar, nikdar, nikdar ...!

ARMIN: Če se igramo, se igramo! Noben ne bo spal, ne dovolim! Jaz odločam.

MAMA: Zakaj si tako trdosrčen, Armin?

ARMIN: Morate navijati! Pravila igre so jasna!

EROL: Niso, ker jih ves čas spreminjaš.

ARMIN: Ni res!

EROL: Potem jih pa ponovi, če znaš.

(Lana še skače.)

OČE: Nehajta.

MAMA: Ne izzivaj ga, Erol, potrpi, saj vidiš, kako je z njim.

(Armin je zdaj še posebej užaljen.)

EROL (*mami*): Ves čas ga braniš, naj že enkrat zraste! Jaz sem tudi bolan!
(Arminu) Čez glavo te imam!

ALISA (*poplesuje*): Jaz sem pa nora. Nora, nora ... Jaz sem čisto nora ...!

OČE: Tišina, sem rekel!

(Lana se zmoti. Alisa ploska. Lana pa v jok.)

LANA: Pa sem bila že skoraj v "nebesih". Samo zaradi vas, zaradi vas! Res ne znate bit tiho? Ves čas se kregate!

OČE: Ne smeš bit tako občutljiva.

ARMIN: Zdaj sem pa res jaz na vrsti!

ALISA: Nisi! Zdaj sem jaz!

(Vpijejo eden čez drugega.)

ARMIN: Ne, ni res!

ALISA: Ja, pa je!

ARMIN: Ne, pa ni!

MAMA: Armin!

OČE: Nehajte, vsi!

(Dekleti skočita na Armina, Armin tuli, oče in mama ju vlečeta stran.)

ALISA: Ti idiot! Idiot, nehaj nas mučit!

MAMA: Kaj si mu rekla?!

OČE: Saj ni tako mislila.

ALISA: Ja pa sem!

MAMA: Spusti ga!

ALISA: Vedno samo njega braniš!

OČE: Lana, ti pa sploh, saj nisi več otrok!

LANA: Naj nas že enkrat on spusti, ne more nas držat tri dni, saj nismo njegova last! Jaz hočem še kam drugam. On pa tudi, naj se ukvarja še s čim ... Saj je v redu, če pridemo tu in tam, ampak ne ves čas. Če kmalu ne neha, me ne bo ostalo več za noben spomin! Saj so še druge sanje! Jaz hočem svojo smrt nazaj!

ALISA in EROL: Jaz tudi, jaz tudi ...!

(Armin tuli, nekdo vstopi, a ga še ne vidimo, vsi "Mrtvi", razen Azre, se ozrejo in v trenutku razbežijo. Čevlje pustijo ležati vse povprek razmetane. Svetloba se spremeni, glasbe in vetra ni več. Armin živalsko tuli.

Zatemnitev.)

8. prizor

*(Minilo je nekaj sekund. Prostor je isti kot v prejšnjem prizoru. Svetloba se spremeni, vetra ni več. Babica Azra leži mrtva na postelji, Armin ob postelji na tleh, na začetku tudi brez znakov življenja. V prostoru sta **POLICAJA** z belimi maskami na obrazih, kasneje **SOSEDA**. Policaj 1 piše zapisnik. Policaj 2 ob Arminu.)*

POLICAJ 2: Diha, ampak ...

POLICAJ 1: Vode mu daj.

(Gleda Azro.)

Ta je že tretja v tem tednu.

(Policaj 2 išče vodo. Pipe ni.)

Se mi zdi, da že kar od lakote umirajo.

(Policaj 2 se spotakne ob čevlje.)

POLICAJ 2: Prekleta svinjarija!

POLICAJ 1: Tudi če je samomor, je zaradi revščine.

POLICAJ 2: Še vode nimajo.

POLICAJ 1: Pri sosedih poglej.

Nobenih posebnih znakov. Razen ..., razen morda ...

POLICAJ 2: Razen smradu.

POLICAJ 1: Je pač obuta legla.

(Policaj 2 se obrne na vratih, stopi do lavorja, zajame z rokami in pljusne vodo v Armina.)

POLICAJ 1: Ni ga treba ubiti! Dehidriran je, pit mu daj, ne pa ...! Bog te nima rad, kje si ti gor rasel?

POLICAJ 2: Raje reci – kmet je kmet!

(In odide.)

POLICAJ 1: A zdaj naj bi te pa še tolažil?

(Policaj 1 konča zapisnik, pospravi papir. Se skloni nad Armina, ga z občutkom dvigne. Armin spusti neartikuliran glas. Policaj zase.)

Revež.

(Ga hoče udobneje namestiti, Armin odpre oči, se hoče dvigniti, nemočen obleži.)

Ne boj se, fant, vse bo v redu.

*(Policaj 2 prinese kozarec vode, z njim **SOSEDA**, ki v zraku naredi križ nad Azro.)*

SOSEDA: Rešila se je ..., Bog daj njeni duši pokoj.

POLICAJ 1: Je to njen vnuk?

SOSEDA: Ni imela izbire. Je bila tudi ona včasih že nora.

POLICAJ 1: Nora?

(Policaj 1 moči Arminove ustnice z vodo.)

SOSEDA: Ni dovolila, da si kaj rekel čez njega. Čudno, da ni tulil. Včasih je tako tulil...

POLICAJ 1: Tulil je?

SOSEDA: Pa še kako! Si si moral ušesa mašit.

POLICAJ 2: Ga je tepla?

SOSEDA: Dajte no! Ona je sicer rekla, da je izgubil dar govora v vojni, ampak ne verjamem, da ji je kdo verjel. Po moje je on od zmeraj ... Saj veste kaj.

POLICAJ 1 (*Arminu*): Tako hudo je to s tabo? (*Sosedi*). Sliši pa?

SOSEDA: Po moje ne.

(Policaj 1 naredi preizkus. Armin se odzove.)

A ja? No, ja! Tri dni ju nisem nič slišala, no ja, tudi videla ju nisem ... A veste, da sem že verjela, da sta šla res domov. Čeprav ... Saj vsi vemo, da nista imela kam ... Ampak Azra je kar naprej nekaj fantazirala. Včasih je to edina tolažba.

(Armin hoče sezuti Azro, ostali obstanejo.)

SOSEDA: Nosila je isto številko kot jaz.

POLICAJ 2: Ne bi midva zdaj počasi zaključila?

POLICAJ 1: Kakšni sorodniki pa še obstajajo?

SOSEDA: Niti eden.

POLICAJ 1: Madona. Ja, nič. Se mi zdi, da pri vas ne more biti. Kaj pa jaz vem ..., kakšen dom?

SOSEDA: Samo en dom je za take.

(Armin drži v roki Azrine čevlje, začne pobirati ostale.)

POLICAJ 2: Poglej, pospravlja.

SOSEDA: Ne, on ima sploh neke čudne ...

POLICAJ 1 (*Arminu*): Priden. Boš šel z nama?

SOSEDA: Kaj ga sploh sprašujete?

POLICAJ 2: Eno uro sva že tu! Mi gre res že na bruhanje.

SOSEDA: Kdaj jo boste odpeljali?

POLICAJ 1: Ne vem, mora še zdravnik, pa sanitarci pa ... Hvala vam in na svidenje. (*Prime Armina za roko, ta se iztrga.*) Nič ti ne bom naredil.

(Armin bega sem in tja, pobira čevlje.)

Gremo, vem, da si ..., saj boš še videl babico. Gremo v... Tam so takšne prijazne tete ... Čevlje pa lahko pustiš kar tukaj.

(Armin hoče ven, ga lovijo po prostoru.)

POLICAJ 2: Utrgalo se mu je.

POLICAJ 1: Primi ga. Kaj se ga bojiš?!

POLICAJ 2: Ponorel je. Čisto je znorel!

POLICAJ 1: Nič hudega ti ne bom ...

SOSEDA: Sem vam rekla ... Sem vam rekla ... Na koncu bo pa tulil.

(Policaj 1 ga prestreže pred vrati.)

POLICAJ 1: Vem, da ti je hudo fant , ampak ... Ubogaj ... nič ne pomaga ...

POLICAJ 2: Kaj se pa pogovarjaš?!

(Policaj 2 vzame lisice.)

POLICAJ 1: Stran s tem!

(Armin spet zbeži, čevlji mu padajo iz naročja. Predirno kriči. Policaj 1 Arminu.)

Pomiri se, če ti pravim. Nič hudega ti nočem, z mano boš šel ... Razumeš?
Za nekaj časa boš šel k meni ... Potem pa ...

SOSEDA: No, kaj sem vam rekla!

POLICAJ 2: Ga bova odpeljala direktno, tu ni kaj, šef!

POLICAJ 1: Revež je. *(Arminu)* Veliko lažje bo za vse, če se pomiriš.
Me razumeš?

POLICAJ 2: Pa kaj mu razlagaš! Ta je definitivno, ampak definitivno ...!

POLICAJ 1: Ti pa definitivno molči!

(Policaj 1 poznavalsko obvlada Armina na tla, Policaj 2 mu namesti lisice. Armin tuli in se meče za čevlji, ki jih zdaj skuša ujeti z usti.)

POLICAJ 2: Zdaj sem pa jaz ...? Vedno jaz!

POLICAJ1: Če si pa idiot!

(Armin pobegne proti vratom in pri tem nesrečno podre Policaja 2, Policaj 1 se požene za njim, se spotakne ob čevlje na tleh in pade, Sosed je že od prej slabo, zdaj bruha v lavor.)

Veter, glasba, svetlobna sprememba – oranžno moder občutek neskončnosti.
Armin zastane, se obrne.

ARMIN: Obul bom tvoje čevlje, babi.

(Zatemnitev.)

9. prizor

(Oranžno modri občutek neskončnosti, veter, glasba. Prostor je isti kot v prejšnjem prizoru, nastopajoči tudi, le da so v njem zdaj tudi vsi mrtvi. POLICAJA in SOSEDA so še v prejšnjih položajih, če pa se že premikajo, je njihovo gibanje kar se da upočasnjeno. V realnosti je to morda le nekaj trenutkov. Mrtvi so razporejeni v krogu in si podajajo lisice, kot da mečejo žogo. Preden vržeš, poveš misel. Smeh. ARMIN stoji v sredini in jih skuša ujeti. Govori tisti, ki meče.)

AZRA: Jokal pa ne boš!

OČE: Sprejmi.

MAMA: Ne skrbi.

LANA: Ne žaluj.

ALISA: Vzemi.

EROL: Pojdi!

(Vsi hitro.)

MAMA: Ne boj se.

ALISA: Pojdi že ...

OČE: Pojdi ...

LANA: Pojdi ...

(Erol zavpije in vrže z vso močjo; Armin se v zadnjem hipu umakne.)

AZRA: To ni zadnji krog!

OČE: Erol!

(Erol pobere lisice in jih da Azri.)

EROL: Nima smisla čakati!

ALISA : Enkrat bo tako ali tako moral!

LANA: Ni boljše, da čimprej ...?

AZRA: Tišina, sem rekla!

(Vsi se umirijo. Armin je precej zmeden. Nadaljujejo igro. Azra vrže brez besed.)

OČE: Karkoli boš našel ...

MAMA: Kogarkoli boš srečal ...

AZRA: Bo daleč od resnice, sine.

OČE: Ne išči je ... Nič ne išči, samo pojdi.

MAMA: Ker resnica ni smisel.

ARMIN: Kaj?

AZRA: Smisel neke stvari ni njena resnica - to je hotela reči.

ALISA: Ko bo ta kaj razumel!

(Armin ustavi igro.)

ARMIN: Oprostite, ne bi rad koga užalil ampak ... To ni več ta igra. Jaz hočem nazaj svojo igro.

(Tišina. Vsi pogledajo Azro, ki molči.)

OČE: Imaš prav, sine. Hotela je reči ...

AZRA: Če kdo misli, da smo zato tu, da bi bili pametni, se bridko moti.

(Vsi gledajo Armina. Dolga tišina, potem.)

MAMA: Saj si naš, naš si.

(Vsi smeh. Potem stečejo ven, Armin za njimi.)

Zatemnitev.)

10. prizor

*(Vrnitev v prostor in čas 9. prizora. **POLICAJ 1** se drži za glavo in se počasi dviguje, **SOSEDA** bruha, **POLICAJ 2** se obrača stran od nje, se opira na steno ob vratih.)*

POLICAJ 2: Nehajte, če ne bom še jaz!

POLICAJ 1: Naenkrat me je tako ... Kot bi me nekaj ... Mali?! Kje je ...?

(Pogleda naokrog.)

Kako? Hudiča!

POLICAJ 2: Kdaj? Saj ni mogel skozi mene. Ves čas stojim tu.

POLICAJ 1: In buljiš v steno.

(Policaj 1 išče Armina.)

POLICAJ 2: Vrata so zaprta. Ni šel ... Notri je.

SOSEDA: Ni šel, sigurno je ...

POLICAJ 2: Lahko odnesete ta lavor?!

SOSEDA: Oprostite, res je slab zrak ... Nisem mogla ... Še dobro, da je lavor ...

(Sosedo odnese lavor ven. Pusti vrata odprta.)

POLICAJ 1: Lahko zapreš ta vrata?!

(Policaj 1 in 2 iščeta povsod.)

POLICAJ 2: To je noro! Noro!

(Policaj 1 stopi k oknu.)

POLICAJ: Skozi zaprto okno tudi ni mogel.

POLICAJ 2: Mogoče imava privide. Ne bi bilo čudno, od tega smradu.

POLICAJ 1: Ti jih imaš, pa ne samo zdaj.

(Policaj 2 odpira okno.)

POLICAJ 2: Tole se sploh ne da odpret.

POLICAJ 1: Zunaj je, ne more bit drugje.

POLICAJ 2: V omaro si ...?

POLICAJ 1: Trikrat.

(Policaj 2 vseeno še enkrat pogleda.)

Samo še mojih čevljev nisi pregledal! Niso bili tu eni ...?

POLICAJ 2: Cel kup jih je bilo.

POLICAJ 1: Ušel je, ne more biti ...

POLICAJ 2: Če ti pravim, da ... !

POLICAJ 1: Za njim, hitro.

(Policaj 1 steče ven.)

POLICAJ 2: Preklet idiot!

*(Policaj 2 za njim. Takoj zatem se vrne **Soseda**, brez latorja. Pogleda po prostoru, odpre omaro, vzame ven obleke, pretika reči naokrog, daje v žep ... Na koncu jo zanimajo še Azrini čevlji. Presenečena vzklikne, truplo je brez čevljev. Odvrže stvari, ki jih je prej pobirala, se prekriža in hitro zapusti prostor.*

Zatemnitev.)

11. prizor

(Prizori od vključno 11. do vključno 15. si sledijo v nizu brez vmesnih zatemnitev.)

ARMIN se opoteka mimo ljudi, ki se ozirajo za njim. Teče, izgubi vrečko, se vrne. Obstane. **LJUDJE** hodijo mimo. Armin obstane v čudnem položaju. Ljudje hodijo mimo. **MOŠKI SREDNJIH LET** se ustavi, ga opazuje. Armin vztraja v svojem položaju, stiska vrečko k sebi. Nekateri ljudje se čudijo, drugi se delajo, da ga ne vidijo. Armin je zazrt vase. Novi ljudje prihajajo. Moški srednjih let se mu previdno približa.)

MOŠKI SREDNJIH LET: Ppppotrebujete pppomoč?

(Armin nič.)

Vam je slabo?

(Armin nič.)

Lahko pppoveste ...?

(Armin ga grobo odrine in tuleč steče z odra. Vrečka s čevlji obleži na tleh. Moški srednjih let se počasi dvigne in že hoče oditi, ko jo zagleda. Pogleda, kaj je notri. Razmišlja, ne ve, ali bi šel za Arminom. Pusti vrečko na tleh in odide. Se spet vrne. Vzame vrečko in vseeno pohiti, v smeri za Arminom.)

Ljudje hodijo mimo. Armin se vrne iz obratne smeri. Obstane na mestu, kjer je prej ležala vrečka. Nič mu ni jasno. Obstane.)

12. prizor

(Ljudje hodijo mimo, med njimi KLOŠAR, ki hodi nekje v ozadju. ARMIN se ustavi pred ŽENSKO in MOŠKIM, ki ližeta sladoled. Par gre mimo. Armin stopi za njima. Ženska se ozre in se ustavi, moški stopi nekaj korakov naprej. Armin se ustavi. Ženska stopi za moškim. Armin stopi za njima. Moški se nejevojno obregne.)

MOŠKI: Ga poznaš?

ŽENSKA: Ne. Mogoče, ne vem.

(Ženska se obrne, Armin jo gleda. Moški se ustavi in obrne.)

MOŠKI *(Arminu)* : Si hotel kaj reči?

(Armin odsotno strmi vanj. Ženski postane nerodno.)

ŽENSKA: Nekaj hoče.

MOŠKI: Vem jaz kaj on hoče!

ŽENSKA: Ne, res ... Kot da ...

(Moški nadaljuje pot.)

Čudno se obnaša. Res je ...

(In stopi k Arminu.)

MOŠKI: Idiotka! Ne vidiš, da je idiot!

(Ženska ne ve, kaj bi. Ostalih mimoidočih trenutno ni.)

Jaz grem.

ŽENSKA *(moškemu)*: Počakaj! *(tišje)* Ali pa pojdi.

MOŠKI: Greš?

(Ženska opazuje Armina.)

Ne greš!

(Moški odide.)

ŽENSKA: Ste hoteli kaj ...? Hotela sem samo ... Ne vem ... Me slišite?

(Armin sunkovito pograbi Žensko za roko. Ženska zavpije. Armin je ne spusti.)

Nič vam nisem ... Pustite me! Spustite mi roko ...

(Armin dela čudne gibe z njeno roko, jo maje in vleče, hkrati je očitno, da se je hoče čim bolj dotakniti s telesom, Ženska se umika, vendar ne more nikamor.)

Pustite me, nič vam nisem ..., hotela sem vam samo ..., nisem vedela, kaj je z vami ..., prosim.

(Armin se umiri, drgne svojo glavo ob njene roke in telo. Ženska ne ve, kaj bi. Sladoled pade na tla. Ženska se izmuzne in steče stran. Armin gleda sladoled, se skloni in ga liže.)

13. prizor

(LJUDJE pridejo mimo. ARMIN kleči na tleh. Začne vleči hlače dol. Nekateri se ustavijo, neurejena STAREJŠA ŽENSKA ga opazuje. Armin se čudno motovili na kolenih.)

STAREJŠA ŽENSKA: Kaj hoče? A ga ...?

(Arminu.)

Hočeš it na ...? Si moraš odpet ... in tja pojdi ... Postavi se stran, da te ne bojo tele opice gledale.

(Ostalim.)

Saj ne sliši. Res ne ...

MLAJŠA ŽENSKA: Pijan je, daj.

STAREJŠA ŽENSKA: Ne, ne, tale je ... Po moje je malo ...

(Armin opravlja malo potrebo, voda mu teče iz hlač, ljudje gledajo.)

MLAJŠA ŽENSKA: Pokličemo policijo?

STAREJŠA ŽENSKA: Nikomur ni nič naredil, nič ni ukradel, samo ... Nekam ga bo treba ... Kaj bi človek naredil z njim?

MLAJŠA ŽENSKA: Domov si ga vzemi!

STAREJŠA ŽENSKA: Mogoče res ...

MLAJŠA ŽENSKA: Si nora?!

(Armin vztraja v svoji odsotnosti na kolenih. Mlajša ženska vleče Starejšo žensko stran. Ženski se oddaljujeta.)

Ne vem, zakaj se moraš v vse vtikat?

STAREJŠA ŽENSKA: Mogoče se je izgubil?

MLAJŠA ŽENSKA: Se bo pa našel!

STAREJŠA ŽENSKA: Kot da te ne bi jaz vzgajala.

MLAJŠA ŽENSKA: Bi morala jaz tebe!

(*Armin copota po luži sem in tja. **KLOŠAR 1** gre mimo.*)

14. prizor

(ARMIN sedi v luži na tleh. LJUDJE hodijo mimo, eni hitijo, drugi se ustavijo in ga začudeni opazujejo. Armin se ne zmeni zanje. Med hitečimi je tudi MOŠKI Z VREČKO. Vrečka gre mimo Arminove glave. Armin dvigne glavo, se ozre za vrečko. Moški izgine. Armin "odhiti" v svojem posebnem hitenju za njim. Nekomu nekaj pade v lužo. Armin se vrne z vrečko v roki. Za njim priteče okrvavljeni Moški z vrečko, tokrat seveda brez vrečke.)

MOŠKI Z VREČKO: Nazaj mi jo daj, takoj mi jo daj nazaj!

(Armin išče prostor, kjer bi se lahko ustavil.)

Ustavite ga. Ustavite! Tistega ..., z vrečko! Z mojo ...!

(Ljudje se ozirajo. Armin strese vsebino vrečke. Moški z vrečko pride zraven.)

Kako si drzneš? Kako si upaš? Policija! Policija!

(Armin je razočaran nad vsebino vrečke.)

Poberi. Poberi, slišiš? Poberi nazaj! Če ne boš pobral ...! Pa še za tole mi boš plačal, tožil te bom, še kako te bom tožil!

(Armin ves nesrečen stoji v sebi.)

Nič se zdaj ne pretvarjaj. Dobro vem, da ... Poberi, zadnjič ti rečem. Poberi! Pobiraj! Na kolena ...!

(Moški z vrečko začne suvati in brcati Armina. Ta se ne odziva.)

Zdaj se pa bojiš? Ko so ljudje okrog tebe se pa bojiš? Reva, reva usrana! Poberi! Preklet hudič zagaman!

(Armin vse bolj leze vase, Moški ga tako zbrca, da obleži med stvarmi iz vrečke.)

Zdaj se boš pa še delal?! Dvigni se in se poberi, slišiš? Čakaj, te bom jaz že ... Te bom naučil vraga. Če sem ti rekel, da ... Vrag frdaman, smrkavc hudičev ...! Ti ...!

(Ga vleče pokonci. Armin nič.)

Hudič pasji, da se ti da takole z mano zajebavat? Boš ti videl zdaj svojega vraga.

(Tistim, ki stojijo okrog in gledajo "predstavo".)

Pazite, da ne bo ušel, grem po policaja.

(Odhaja.)

Hudič frdaman zabit, drek pasji, idiot zarukan, ti svinja ušiva, prašič, pasji drek hudičev ...

*(In odide. Armin leži med stvarmi iz vrečke. Ljudje hodijo mimo, eni se ustavljajo, drugi ne gledajo. Med njimi je tudi **Klošar 1.**)*

15. prizor

*(**ARMIN** leži med stvarmi na tleh. **KLOŠAR 1** stoji ob strani, drugi **LJUDJE** stopajo mimo. Armin opazuje njihove korake, njihova odhajanja in prihajanja v čevljih, se jih skuša dotakniti, se splazi za njimi, se obrne zagleda drugi par, ga skuša ujeti, ljudje ga obidejo, se branijo, da bi se jih dotaknil, se za nič ne zmenijo. Ljudje nimajo časa. Armin leži, ob njem čevlji, čevlji. Mimo pridejo Alisini čevlji na nogah **MLADE GOSPODIČNE**. Armin se požene za njo in se oklene njenih nog, Gospodična vrešči. Jo boža, jo hoče sezuti. Armin je močan.)*

MLADA GOSPODIČNA: Ej, nehaj, nehaj ... Kaj za ..., kaj ti ..., ej ... Pusti me ...
Mi lahko kdo ... Tale ...! Na pomoč! Pusti me. To so moji ... Slišiš, si nor?!
Pusti moje čevlje.

*(Pristopi **ČEDNI MLADENIČ**.)*

ČEDNI MLADENIČ: Ej, mali! Si slišal, kaj ti je ...?! Pusti jo. Takoj jo ... Pusti jo, če ne ...!

(Mladenič hoče odtrgati Armina od Gospodičninih nog. Gospodična je že tudi na tleh in vrešči.)

MLADA GOSPODIČNA: Pomagajte mi, pomagajte ...! Pusti me, idiot! Hudič blesav! Jaz te bom zadavla, slišiš, kaj ti ...?

ČEDNI MLADENIČ: Ne, jaz ga bom, pa ga bom res ...! Gospodična, malo ..., samo malo premaknite nogo ..., lahko to ...?

(Vlečejo eden drugega. Vse skupaj je na moč groteskno. Klošar 1 je ves čas med gledalci.)

Misliš, da si ..., ker si močan ..., a?

MLADA GOSPODIČNA: Preklet manijak zarukan, pa kaj sem ti ...?!

MLADA GOSPODIČNA: Naj kdo pokliče policijo.

ČEDNI MLADENIČ: Gre lahko kdo poklicat policijo?

MLADA GOSPODIČNA: Policija, policija!

(Klošar 1 z vso močjo udari Armina, Gospodična zavrešči, Armin omahne.)

KLOŠAR 1: To je edini recept!

ČEDNI MLADENIČ: Dobro ste ga.

KLOŠAR 1: Je navajen, nič mu ne bo.

MLADA GOSPODIČNA: Hvala vam, zelo ste prijazni. Res hvala.

ČEDNI MLADENIČ (*Gospodični*): Ste v redu?

MLADA GOSPODIČNA: Odlično, mislim ... Ja hvala. Malo me boli, ampak ...

ČEDNI MLADENIČ (*Klošarju 1*): Ga poznate?

KLOŠAR 1: Jaz se opravičujem gospodična, v njegovem imenu se opravičujem, fant je ..., saj ne ve, kaj počne.

MLADA GOSPODIČNA: Zelo ste prijazni, saj ni tako hudo ...

ČEDNI MLADENIČ (*Gospodični*): Imate kaj časa, oprostite, če ...?

MLADA GOSPODIČNA: Ne, ne ... O, ne ... Nisem to ... Imam, ja ... Čas imam...

ČEDNI MLADENIČ: Greva ... No, ja ... Za vogalom je, se mi zdi ... Šepate? Vas boli?

MLADA GOSPODIČNA: Oh, ne, ne ... nič ... Nič hudega ni.

(Vsa koketna odideta. Klošar 1 ostane, pobere nekaj stvari, ki so še od prej ležale na tleh. Ljudje spet hodijo mimo. Klošar 1 vleče nezavestnega Armina, potem si ga oprta in ga odnese z odra.

Zatemnitev.)

16. prizor

(Oranžno modri občutek neskončnosti, veter, glasba. ARMIN v hitrem teku prečka oder, se vrne, gleda naokrog, se ustavi, spet teče. Se spet vrne. Stoji dolgo sredi odra, obupan je, se trese, očitno ne more obvladati vse hujše tresavice, na silo se hoče umiriti, se tolče po udih, po glavi. Topota z nogami, maha z rokami. Predirno zakriči, v katatoničnem krču pade po tleh. Glasba je vse močnejša. Armin v krču.

Hipna zatemnitev.)

17. prizor

(ARMIN in KLOŠARKA sedita na pločniku kot prosjaka, na tleh pred njima nekakšna kapa. Armin ima spodvito nogo, tako da izgleda, kot da ima samo eno. Očitno je, da se Armin ne počuti najbolje, sedi naslonjen na Klošarko, glava mu tu in tam omahne naprej. Klošarka ga dvigne in ga spet namesti. KLOŠAR 1 in KLOŠAR 2 stran od njiju nadzorujeta delo. LJUDJE hodijo mimo, tu in tam darujejo denar. Klošarka ponavlja kot litanijo.)

KLOŠARKA: Kaj sem jaz zagrešila, ljudje božji, ljudje moji, poslušajte, pogledjte tega nesrečnika, jaz, njegova mati vas prosim, šest lačnih ust me čaka doma, in tale najstarejši, ki noge nima, ki še govorit ne zna, usmilite se sirote, naj vas ne odvrne pogled na pohabljenca, tudi reva je od Boga, ne hodite mimo, dobri ljudje, darujte za moje otroke, če darujete za Karitas ali za Rdeči križ, nikdar ne veste, v čigav žep bo šel denar, če pa daste meni v roke, bom ..., ste lahko prepričani, da ... kam pa naj bi dala?, prosim vas, tale ..., vsi moji otroci od največjega do najmanjšega vas prosijo, ustavite se in pomagajte, Bog vam bo povrnil, hvala gospa ...

(STAREJŠA ŽENSKA vrže nekaj drobiža v kapo na tleh.)

Hvala vam, o, če bi bili vsi dobri kot vi, saj pravim, nič ne vemo, kam gre ta svet, samo to vemo, da je vse narobe, samo drug drugemu lahko pomagamo, hvala vam, vse dobro želim vam in vaši družini, Bog vas je videl ...

(Ko se ženska obrne, Klošarka hitro pospravi drobiž v žep in spet nadaljuje kot prej.)

Nič nisem zagrešila ... , dobri ljudje, ne hodite mimo, ustavite se, pogledjte siroto, usmilite se ..., osem lačnih ust me čaka doma, nič ne sprašujejo, samo piti ..., hočem reči – jesti hočejo, kot ta revež brez noge in še govorit ne zna, kaj hočem, Bog je tako hotel, zato pa govorim ...

(Klošarja se približata. Klošarka se hoče dvigniti.)

KLOŠAR 1: Denar ... Hitro, da ...

KLOŠARKA: Se mi zdi, da imamo že dovolj.

KLOŠAR 1: Ja, še nikoli nismo toliko dobili. Kar preveč dobro ti gre.

KLOŠARKA: Ne ... Vidva ...

KLOŠAR 1 *(sikne)*: Izgubila boš stranke!

(In že izgineta. Klošarka nadaljuje svojo litanijo.

Počasi zatemnitev.)

18. prizor

(Večer. Klopca v parku. Kraj je odljuden in zapuščen. ARMIN sedi med SKUPINO KLOŠARJEV, ki smo jih spoznali prej. Steklenica gre od ust do ust. Vsi, vključno z Arminom, so pod vplivom alkohola.)

KLOŠAR 2: Mat kurja, ta država očitno ne ve, kaj dela! Prej ali slej ji bo moral kdo povedat, da vse to sprenevedanje nima niti najmanjšega, ampak niti ..., niti ..., nobenega smisla. Veš, kaj mislim?

KLOŠAR 1: Vem, ker si ti tud država.

KLOŠAR: Jaz sem jaz, ne zajebavaj!

KLOŠARKA: Si prepričan?

KLOŠAR 2: Jaz sem ... *(Klošarju 1)* Ta tvoja me skoz nekaj ... Kako jo lahko sploh prenašaš?

KLOŠAR 1: Težko.

KLOŠARKA: Mali ima že zadost in preveč ...

KLOŠAR 1: Saj ni več.

KLOŠAR 2: O, hudiča! Spet bo treba delat.

KLOŠARKA: Koliko litrov sta kupila?

KLOŠAR 2: Tri.

KLOŠARKA: Denarja je bilo najmanj za pet.

KLOŠAR 1: Nič ne veš!

KLOŠAR 2: Mali je čista terna ..., ti si kot Devica Marija z otrokom, še hudič bi se te usmilil. Ta tvoj otrok ...

KLOŠARKA: To ni moj otrok. Moji otroci so ..., ojoj.

KLOŠAR 1: Edino s takim se da zaslužiti.

KLOŠARKA: Izvoli! Kar izvoli!

KLOŠAR 1 *(Klošarki)*: Precej si upaš!

(Dolga tišina.)

KLOŠAR 2: Kaj sem že hotel ...? A, ja! Država ... , sem ti že povedal ... A potem ..., jaz sam sebi pišem? Ha? Kako boš pa zdaj to razložil? Razloži zdaj to ... Jaz nisem nikomur pisal vsaj deset let. Meni pa država piše. In jaz sem po tvoje država? O. K. Če si ti, sem tudi jaz, O. K. vsi smo, vsi državljani smo država, O. K. Mislim jaz sem sicer proti, ampak ... O. K., če hočeš ...? Ampak vprašanje se glasi – Kdo sem jaz, če ..., če sam sebi ne pišem?

KLOŠAR 1: Država piše svojim državljanom, je tako? Državljeni smo vsi, je tako? No ...?

KLOŠARKA: Iz tega sledi, da država piše vsem.

KLOŠAR 2: O, to pa ne. Meni piše, tebi pa ne.

KLOŠAR 1: Kaj pa ti veš? A misliš, da vsi vse obešamo na veliki zvon?

KLOŠAR 2: Ne, čakaj, ampak to je pa res noro ..., mislim to, kar si rekla ... Kako si že ...?

KLOŠARKA: Ne vem.

KLOŠAR 1: Če bi bilo še vina, bi ... Alo, delat.

KLOŠARKA: Ne grem, sem si skoraj jezik znucala, ti pa ...

(Klošar 1 silovito zamahne in udari Klošarko, ki se ne brani. Klošar 2 opazuje Armina. Čez čas.)

KLOŠAR 2 : Ampak ta pa ziher ni državljan, pa tud pisat ne zna.

KLOŠAR 1: Si ti en idiot!

KLOŠAR 2: On je pa dva idiot.

KLOŠAR 1: Kaj nakladaš? A si pijan?

(Klošar 2 jezno vstane.)

KLOŠAR 2: Da ne bi ti mene malo zajebaval?!

(Tudi Klošar 1 vstane. Klošarka ju miri.)

KLOŠAR 1: Si ti mislil, da boš mene? Si mislil, da ...?

KLOŠARKA: Mir, kozla stara! Tale je predvsem en velik revež.

(Čez čas.)

KLOŠAR 2: Revež - idiot - državljan ... O, mat kurja!

KLOŠARKA: Sporočilo je torej jasno.

KLOŠAR 2: Nebo pa ne.

(Se zazrejo v nebo. Čez čas.)

KLOŠARKA: A misliš, da bo dež?

KLOŠAR 1: Jutri ...

KLOŠAR 2: Ko nas mogoče več ne bo.

KLOŠARKA: Črn si kot hudič.

KLOŠAR 2: Ti tud.

(Spet sedijo.)

KLOŠARKA: Če me je pa nabutil!

KLOŠAR 2 *(smeh)*: Če bi bla moja, bi te rajši nabrisal. Kaj sploh še najdeš na njem?

KLOŠARKA: Bolhe pa uši.

(Čez čas.)

KLOŠAR 2: Grem jaz.

(Klošarka skuša zbuditi Armina, ga nekako spraviti k sebi.)

KLOŠARKA: Trd je kot mamba.

KLOŠAR 1: Saj ni nič spil. Dvigni ga.

KLOŠARKA: Pa ga daj!

(Čez čas.)

KLOŠAR 2: Grem na en obhod, zraven bom pa še malo požical.

(Nabira prazne steklenice.)

KLOŠAR 1: Jaz pa tud ne bom gledal te tečne babe.

(Se počasi odpravita in odideta.

Zatemnitev.)

19. prizor

(Oranžno modri občutek neskončnosti, veter, glasba. ARMIN sredi odra. Se ozira nazaj, levo, desno, kot da mu nekdo sledi. Hodi, najprej počasi. Oprezuje. Hodi kot po tekočem traku, na mestu. Potem vse hitreje, hodi. Še vedno se ozira. Začne teči. Teče počasi, potem hitreje, teče, se ne premakne z mesta, se ne more premakniti s pozicije, na kateri teče. Se ozira za "zasledovalci", teče hitreje in najbolj hitro, kar zmore. Sope, vse težje diha, stampedo korakov na mestu, teče do onemoglosti, do trenutka, ko res ne more več. In pade.

Hipna zatemnitev.)

20. prizor

*(Noč v parku, kot prej. **ARMIN** leži, naslonjen na klop. **KLOŠARKA** zleknjena na klopci. Očitno sanja, govori nerazumljive besede, se premetava, zavpije. Za hip obleži. Se počasi dvigne. Počasi prihaja k sebi, glava jo boli, slabo ji je, gleda, kje je, gleda Armina, ki ima odprte oči in nepremično zre v eno točko. Armin se ne premika, še zmeraj sope. Klošarka sedi, tudi ona topo bulji predse.)*

KLOŠARKA: Vedno iste pošasti, nikdar ni konca ... Me kaj slišiš? Bog ve, kaj se ti plete po glavi? Mene so tud skoz po glavi. Zakaj po glavi? Samo ne po glavi. Zato mi pa skoz zvoni, šumi, poka ..., hudič pasji, človek ne more spat.

Svinja ušiva, lahko bi prinesel kaj za pit, da ...

(Se dvigne in gre za klop, dvigne krilo. Medtem ko opravlja malo potrebo, govori.)

Daj, ta še vode človeku ne privošči, samo da ima on polno rit. Jo ima, sam drek ima v njej, gnil drek smrdljiv. Saj ga bom pustila, pustila ga bom! Nimaš kaj iskat s takim, še ... še ... Saj ne more več, še šlica si ne more več odpret, se mu preveč tresejo roke.

(Se dvigne, spusti krilo. Hodi sem in tja.)

Sigurno si je našel kakšno, seveda, denarja ima kot pečka. Še najmanj za tri litre. Saj mu nisem vse dala, kje pa! Misliš, da sem nora ...? Te zebe? Hudič pasji, mene pa zebe. Ne bom mogla zaspat. Ko bi ti vedel, kako to šumi, skoz šumi, vmes zvoni, zvonijo kot hudič, reke tečejo, vse se pretaka ... sokovi ...

(Klošarka se stisne k Arminovim nogam, potem leze vse višje ob njegovem telesu.)

Ti si pa prav topel, veš. Vroč si, seveda. Koliko si pa sploh star? Otrok, moj ...? Ta bi pa bila! Saj nisi več otrok, čutim da nisi več otrok.

(Klošarka leze Arminu z roko za hlače.)

Si se ...? Samo, da se mi ne bi poscal, da ne boš mislil, da ... To ni to, to je ...

(Armin se hoče premaknit. Klošarka ga poriva nazaj.)

Kaj si zdaj nervozen? Saj ti nič nočem. Da ne bi ti kaj. Zebe me, samo malo ... Po tistem mi nič več ne šumi, nekaj časa ne šumi, potem pa ...

(Armin se hoče dvigniti, Klošarka se ga oklene z rokami in nogami.)

Nič ti ne bom ... O, madona si močan. A bova ...? A znaš?

(Ga poljublja, Arminu to ni všeč. Postaja vse bolj odločna.)

Kako si vroč, daj no, saj ti paše, čutim, da ti ... Sprosti se ... Bova hitro, ne boj se ...

(Armin se dvigne in jo stresa s sebe.)

Ne, ne ... Na klop me daj, na klop. Bova pa tako ..., mali, mali moj ..., mali ...

(Armin strese Klošarko s sebe, tako da omahne čez klop. Z glavo udari ob rob klopi in omahne. Armin obstane na mestu, sope. Čez čas se namesti v prejšnji položaj, se nasloni na klop, čez katero mrtvo leži Klošarka, in se topo zazre vase.)

Počasi zatemnitev.)

21. prizor

(Noč, klopca v parku, kot prej. ARMIN spi, truplo KLOŠARKE je na istem mestu. Priklatita se KLOŠAR 1 in 2, brundata in godeta, pijeta in modrujeta.)

KLOŠAR 1: Ne, lahko se pa matraš, lahko si polomiš vse zobe, lahko probaš hudiča in pol, ampak spleča se nič. In veš, zakaj? Ker se nič ne spremeni.

KLOŠAR 2: Nič.

KLOŠAR 1: Vse je ena mišja figa.

KLOŠAR 2: Pasja hočeš reči?

KLOŠAR 1: Ne, mišja, ker je še manj.

KLOŠAR 2: A ja, a ja ... To mi je pa všeč, to pa – mišja, ja.

(Klošar 1 od blizu opazuje Armina.)

KLOŠAR 1: Ti a tale miži al gleda? Mi ni čisto všeč, ti moram povedat.

KLOŠAR 2: Dokler prinaša ... Po moje gleda, ne, miži ... A ni vseeno? Saj tako nič ne šteka.

KLOŠAR 1: Nisem se še odločil ...

KLOŠAR 2: Kaj? Po moje je mraz, a ne?

(Klošar 1 se namešča ob Klošarki za spanje, jo odriva. Klošar 2 išče prostor na tleh ob Arminu.)

KLOŠAR 1: Pravzaprav sem se, to, kar je on, je pa res zadnje, kar bi hotel bit.

KLOŠAR 2: Saj ne veš, kako je.

KLOŠAR 1: Vem, sem razmišljal cel dan. Zadnji pes, ampak res, tisto ščene, ki nikdar ni videlo gospodarja, ga lahko poščije. To je pa res tema.

KLOŠAR 2: Najprej je tema, potem je pa luč.

(Klošarkino truplo pade. Noben se ne zmeni za to.)

KLOŠAR 1: Ne, ne ... To je nekaj ... To pa samo Bog ve, madona, tle pa nimamo

mi kaj.

KLOŠAR 2: A misliš, da je tale ... mislim ...? Ja, nekaj pa mora bit.

KLOŠAR 1: Po moje ga ni.

KLOŠAR (*truplu*): Stara pridi gor. Nehaj se zdaj tle ...

KLOŠAR 1: Če bi bil, bi ga pa že kdo videl.

KLOŠAR 2: A s teleskopom?

KLOŠAR 1: Teles ...? Teles ... Stara? Ja, teles pa še ima, tud če je ...

KLOŠAR 2: Verjameš ali pa ne ... isto stane ... Ampak za vsak slučaj ... mogoče se pa vseeno bolj spleča ... en očenaš, pa kaj ... Za vsak slučaj.

KLOŠAR 1: Ona vsak večer ... pa je vedno isti vrag.

KLOŠAR 2: Kukr z državo.

(Dolga tišina, ležijo, čez čas se Klošar 1 dvigne in vleče Klošarko na klop.)

KLOŠAR 1: Madona si težka. Si še pila ...?

KLOŠAR 2: O, je sigurno še kam skrila, ni ona neumna.

KLOŠAR 1: Pomagaj mi.

KLOŠAR 2: O, pa še kaj!

KLOŠAR 1: Fuks len. (*Truplu.*) Stara, daj no, ne me zajebavat ... Madona!

KLOŠAR 2: Daj že mir!

KLOŠAR 1: Pizda stara, ti boš mene ...?

(Čez čas.)

Hudič pasji, po moje je ... Nekaj ni prov ..

(Čez čas.)

Ti, po moje je ... Meni se zdi, da je mrtva.

KLOŠAR 2: Mrtvo pijana, ja.

KLOŠAR 1: Ne, res ...

(Klošar 2 se počasi dvigne. Posluša, če Klošarka še diha.)

KLOŠAR 2: Ti, madona ... Hudič pasji ...

KLOŠAR 1: Ampak kako?

KLOŠAR 2: Čakaj no, saj to ne more bit.

KLOŠAR 1: Kaj bom pa zdaj jaz?

KLOŠAR 2: Daj, saj to ne more bit, ne more bit kar tako ...

KLOŠAR 1: Tamal! Ti pička posrana! Ti ...!

(Potegne Armina.)

Usranc hudičev, zato ker sem te rešil, ker ... Da si ti meni to ...?

KLOŠAR 2: Pusti ga, saj ne veš.

KLOŠAR 1: Samo on je bil lahko. Drek pasji ušiv ...!

KLOŠAR 2: Nehaj, pusti ga! Raztrgal ga boš.

KLOŠAR 1: Jetra mu bom stisnil, da bo kri špricala ...!

KLOŠAR 2: Rabiva ga, madona ... Rabiva ga ...!

(Zatenmnitev.)

22. prizor

(Minilo je nekaj časa.

*Noč. Psihiatrična klinika. Soba. **ARMIN** leži, privezan na bolniško posteljo. Usta ima prelepljena s širokim trakom. Ob njem **PAZNIK**, oblečen v medicinsko uniformo. V roki drži injekcijsko iglo, preizkusi, če deluje, potem jo precej surovo zarine v Arminovo zadnjico. Še bolj razgali Armina, si odpne hlače in počasi zleze okobal nanj. Začne se posilstvo. Paznik uživa. Armin mrtvo leži.*

Zatemnitev.)

23. prizor

Prejšnji prizor se ponovi še enkrat.

24. prizor

(ARMIN sedi na tleh ob postelji. Očitno se je odvezal. Buta ob železni rob postelje. Vedno bolj buta. Glavo ima že krvavo. Buta, močnejše in močnejše, do trenutka, ko mrtev omahne v mlaki krvi.)

25. prizor

(Veter, glasba, oranžno modri občutek neskončnosti. MRTVI in še vedno okrvavljeni ARMIN, se igrajo "rihtarja tolči". Tudi vsi ostali so v oblekah od prej in še zmeraj krvavi oziroma umazani od saj. "Rihtar" je najprej MAMA, sklonjena in stran obrnjena od ostalih, ki jo obkrožajo. Armin stoji ob strani. Ostali ga v tišini vabijo, naj pristopi. Armin okleva, potem udari mamo po zadnjici.)

MAMA: Armin, Armin!

(Vsi veselo zaploskajo, Armin ni preveč zadovoljen, ker ga je odkrila. Zdaj gre v sredino on. Tišina. Mrtvi se spogledajo ter na očetov znak počasi in v tišini izginejo v temo in z odra. Armin še nekaj časa čaka, potem se počasi obrne. Nič ne gleda naokrog. Obstane žalosten in sam. Dolga tišina. Potem zavpije na ves glas.)

ARMIN: KJE STE?

(Hipna zatemnitev.)

K O N E C